SUB | NIEDERSÄCHSISCHE STAATS- UND UNIVERSITÄTSBIBLIOTHEK GÖTTINGEN

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614|LOG_0030

OPAC: http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.
Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.
Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

had ondernomen, en ook omdat hij gevaar had geloopen, zijn' huid er bij in te schieten. Vermits intusschen deze geschiedenis niet van dien aard is, dat zijne eer kan worden geacht, daarbij betrokken te zijn, ben ik gewoon, haar te verhalen, als hij zich heeft verwijderd.

En nu, mijne heeren, kent gij den baron Münchhausen tot in den grond, en ik hoop, dat gij geen' den minsten twijfel zult voeden met opzigt tot zijne geloofwaardigheid; even als ik mij vleije, dat gij ook de mijne niet zult verdenken.

DERTIENDE HOOFDSTUK.

De Baron vat zijn verhaal weder op.

Gelijk men wel kan denken, de vrienden van den baron hielden niet op, hem te verzoeken, om het zoo leerzame als belangrijke verhaal van zijne avonturen voort te zetten; doch deze verzoeken bleven langen tijd vruchteloos. De baron had de lofwaardige gewoonte, niets te doen, tenzij in overeenstemming met zijne luim, en de nog lofwaardiger gewoonte, van zich, door wat het ook mogt wezen, niet te laten afbrengen van dit welgevestigde beginsel. Eindelijk toch kwam de lang verlangde avond en een hartelijke lach op des barons gelaat kondigde zijnen vrien-

den aan, dat de ingeving was gekomen en dat hij aan hunne dringende verzoeken ging voldoen.

»Conticuere omnes, intentique ora tenebant," of, om duidelijker te spreken, allen zwegen en leenden hem een aandachtig oor. Even als Aeneas zich op zijne welgevulde sofa verheffende, begon hij aldus:

Tijdens de laatste belegering van Gibraltar, scheepte ik mij in op een schip, behoorende tot de vloot, onder commando van Lord Rodney en bestemd, om deze vesting te voorzien van levensmiddelen. Ik wilde mijnen ouden vriend, den generaal Elliot een bezoek brengen, die door de verdediging van deze plaats onverwelkbare laauweren inoogstte. Na eenige oogenblikken te hebben gewijd aan de uitboezemingen der vriendschap, doorliep ik met den generaal de vesting, ten einde de verdedigingswerken en de stellingen des vijands in oogenschouw te nemen. Ik had van Londen een' uitstekenden spiegel-telescoop medegebragt, welken ik bij Dolland had gekocht. Met behulp van dit instrument ontdekte ik, dat de vijand een zes-en-dertig ponder aanlegde op het bastion, wáár wij ons bevonden. Ik zeide het den generaal, die het feit verifieerde en zag, dat ik mij niet bedroog.

Met zijne toestemming deed ik mij een acht-en-veertig ponder, van de naastbij gelegen batterij brengen en ik rigtte het stuk zoo juist, dat ik zeker was van de bereiking van mijn doel, want op het stuk van artillerie kan ik, zonder grootspraak zeggen, dat ik mijn' meester nog niet heb gevonden.

Ik gaf toen naauwkeurig acht op de bewegingen der vijandelijke kanonniers en op het oogenblik, dat zij de lont

in het kruid staken, gaf ik aan de onzen het teeken, om af te vuren. De beide kogels ontmoetten elkander ter halverweg en raakten elkander met eene hevigheid, die eene hoogst verbazende uitwerking te weeg bragt. De vijandelijke kogel keerde pijlsnel op zijnen weg terug en wel met zulk eene kracht, dat hij niet slechts het hoofd van den kanonnier verpletterde, die hem had afgeschoten, maar ook nog zestien andere soldaten onthoofde, die de vlugt hadden genomen naar de kust van Afrika. Alvorens het land van Barbarije te bereiken, brak hij den mast van drie schepen, die in de haven achter elkander geschaard lagen, vloog toen tot op twee honderd engelsche mijlen landwaarts in, verbrijzelde het dak eener boerenwoning en na eene oude vrouw, die dáár ruggelings lag te slapen, van haren laatsten tand te hebben beroofd, stikte hij eindelijk in hare keel. Haar man, die een oogenblik daarna binnen kwam, poogde den kogel haar uit den mond te halen; doch toen hem dit niet wilde lukken, kwam hij op het gelukkige denkbeeld, om hem met eenen hamer tot in de maag zijner vrouw te drijven, zoo dat hij, zonder eenig bezwaar te veroorzaken, na verloop van eenigen tijd, door de oude vrouw langs den gewonen weg, met andere excrementen werd ontlast.

Maar dit is niet de eenige dienst, welke onze kogel ons bewees; hij vergenoegde zich niet met, gelijk ik verhaalde, dien van onzen vijand terug te drijven, maar zijnen weg vervolgende, wierp hij het tegen ons afgeschoten stuk van deszelfs affuit en vervolgens met zulk eene kracht in het hol van een schip, dat dit een buitengemeen groot lek bekwam en langzamerhand zonk met

een duizend matrozen en een groot getal zeesoldaten, die zich op dien bodem bevonden.

Dit was, ontegenzeggelijk een buitengemeen geval. Intusschen wil ik de verdienste er van niet aan mij alléén toeschrijven. Het is waar, dat de eer van het eerste denkbeeld aan mijne schranderheid toekomt, doch het toeval kwam mij in zekere mate te hulp. Zoo ontdekte ik na den afloop, dat onze achtenveertiger eene dubbele lading kruid had ontvangen; van daar de wonderlijke kracht door onzen kogel op den vijandelijken uitgeoefend en de buitengemeen verre dragt van ons projectiel.

De generaal Elliot, deze buitengewone dienst willende vergelden, bood mij eene aanstelling als officier aan, doch ik wees deze eer van de hand en vergenoegde mij met den dank, welken hij mij, des avonds, aan tafel, in tegenwoordigheid van zijnen geheelen staf, in hartelijke woorden betuigde.

Omdat ik zeer veel houd van de Engelschen, nam ik het vaste besluit, de sterkte niet te verlaten, zonder eene nieuwe dienst aan hare verdedigers te hebben bewezen. Drie weken na het gebeurde met den acht-en-veertigponder, deed zich eindelijk eene goede gelegenheid voor. Wij zagen weldra eenen aanval te gemoet. Ik vermomde mij in het kleed van een' roomschen priester, verliet de vesting omstreeks een uur na middernacht, en het gelukte mij onopgemerkt het kamp binnen te dringen, door de voorposten heen. Ik begaf mij naar de tent, wáár de graaf van Artois de chefs van al de korpsen om zich had vereenigd, om hun het plan van aanval bekend te maken, met het doel om den volgenden morgen storm te loopen. Mijne vermom-

70.

73.

74.

72.

82.

ming beschermde mij zoo zeer, dat niemand er aan dacht, om mij te verwijderen, zoo dat ik alles op mijn gemak kon afluisteren, wat er werd gesproken. Na afloop van den raad begaven allen zich te bed en ik zag weldra de geheele armee, het geheele kamp, tot zelfs de schildwachten, in eenen diepen slaap gedompeld.

Dadelijk legde ik de hand aan het werk; ik ligtte al de kanonnen van derzelver affuiten; er waren meer dan drie honderd, van acht-en-veertigponders tot vier-en-twintigponders, en ik wierp ze allen in zee, tot op den afstand van drie mijlen. Omdat ik niemand had, die mij hielp, kan ik zeggen, dat dit het zwaarste werk was, wat ik ooit heb ten uitvoer gebragt, met uitzondering van een enkel geval, wat men u in mijne afwezigheid heeft verhaald; ik doel op het groote turksche kanon, beschreven door den baron Tott, en waarmede ik het kanaal overzwom.

Dit werk hebbende verrigt bragt ik al de affuiten en caissons midden in het kamp en uit vrees, dat het gekraak der wielen het volk mogt wakker maken, nam ik ze paarsgewijze onder mijne armen. Te zamen vormden zij eenen hoop, voor 't minst zoo hoog, als de rotsen van Gibraltar. Vervolgens nam ik een stuk ijzer en maakte vuur, door hetzelve tegen eene rots te slaan, zoo dat ik eene lont kon aansteken, waarmede ik den hoop in brand stak. Doch ik vergat u te zeggen, dat ik al de krijgsbehoeften boven op den hoop had geworpen; terwijl ik de meest brandbare stoffen in het benedenste gedeelte had geplaatst, zoo dat de vlam weldra aan alle kanten hoog en helder naar buiten uitsloeg. Ten einde mijzelven tegen alle

verdenking te waarborgen, was ik de eerste die alarm maakte, en gelijk gij u kunt verbeelden, het geheele kamp werd door schrik bevangen; om zich dit onheil te verklaren, onderstelde men, dat het volk in de vesting in stilte eenen uitval had gedaan, de schildwachten had vermoord en zoo er in waren geslaagd, de geheele artillerie te vernielen.

De heer Drinkwater maakt, in zijn verhaal van deze beroemde belegering, wel melding van een groot, door den vijand geleden verlies, ten gevolge van eenen zwaren brand, maar hij heeft niet geweten, waaraan hij dezen moest toeschrijven, en ook niet, wáár de 300 kanonnen waren gebleven. Trouwens dit was hem ook onmogelijk, want hoewel ik in dien nacht geheel alléén Gibraltar heb gered, heb ik niemand te dier zake tot mijnen vertrouwde gemaakt, zelfs niet den generaal Elliot. De graaf van Artois, door een' panischen schrik bevangen, nam de vlugt en ging met al zijn volk, zonder zich onderweg op te houden, regtuit naar Parijs. De vrees, welke dit ongeval hun had aangejaagd, was zoo groot, dat zij gedurende drie maanden niet konden eten en eeniglijk leefden van de lucht, even als de cameleons.

Ongeveer twee maanden nadat ik deze uitstekende dienst aan de belegerden had bewezen, bevond ik mij met den Generaal Elliot aan het ontbijt, toen eensklaps eene bom, — want ik had den tijd niet gehad, om ook de mortieren des vijands den kanonnen na te zenden; toen, zeg ik, — eensklaps eene bom de kamer binnendrong en op de tafel viel. De generaal deed, wat ieder ander in dergelijk geval zou hebben gedaan, hij verliet de zaal. Ik daarentegen nam de bom, alvorens zij barstte en bragt haar

boven op de punt der rots. Van dit observatorium zag ik op het strand, niet verre van het vijandelijke kamp, een' grooten hoop volks, maar kon met het bloote oog niet zien, wat zij deden. Ik nam mijnen teleskoop en ontwaarde nu, dat het de vijand was, die zich gereed maakte, om twee der onzen, — een' generaal en een' kolonel, met welke ik den vorigen dag had gedineerd, en die des avonds het kamp waren binnengedrongen, — op te hangen als spionnen. De afstand was te groot, om de bom met goed gevolg uit de hand derwaarts te werpen. Gelukkig herinnerde ik mij, dat ik den werpslinger, van welken David zich zoo voordeelig tegen Goliath bediende, in mijnen zak had. Ik legde mijne bom er in en wierp haar te midden van den volkshoop, Den grond rakende barstte zij en doodde de omstaanders, behalve de twee Engelsche officieren, die tot hun geluk, reeds waren opgehangen. Een stuk der bom vloog tegen de galg en deed haar omvallen.

Onze twee vrienden, zoodra zij vasten grond onder zich voelden, zochten deze zonderlinge gebeurtenis uit te leggen; zij zagen de wachten, de beulen en al die er bij tegenwoordig waren geweest, bezig met sterven; weerkeerig hielpen zij elkander, om zich te ontdoen van den ongemakkelijken das, die hunne keel toekneep, liepen naar het strand, sprongen in eene spaansche boot en lieten zich door twee dáár aanwezige schippers naar onze schepen brengen.

Eenige minuten daarna, toen ik bezig was met aan den generaal Elliot de geschiedenis te verhalen, traden zij binnen en na eene hartelijke uitwisseling van dank-

betuigingen en ophelderingen, vierden wij dezen merkwaardigen dag op de meest vrolijke en buitengemeen aangename wijze.

Gij verlangt, mijne heeren, — ik kan het in uwe oogen lezen — gij verlangt te weten, hoe ik in het bezit ben gekomen van eenen zoo kostbaren schat, als de slinger, van welken ik zoo even sprak. Welnu, ik zal het u zeggen. Het is waarschijnlijk u niet onbekend, dat ik afstam van de vrouw van Urias, die gelijk gij weet, na haar mans dood een' tijd lang huishoudster is geweest bij koning David, die aanvankelijk zeer tevreden over haar was. Maar gelijk het in de wereld dikwijls gebeurt, de goede verstandhouding werd verbroken, ten gevolge van eene twist over de plaats, wáár de arke Noachs was gebouwd en wáár zij was vastgeraakt na den zondvloed; beide wilden gelijk hebben en geen van beide konde tegenspraak verdragen; het gevolg was eene vredebreuk.

De weduwe Urias had koning David dikwijls hooren spreken van dezen werpslinger, als van een buitengemeen kostbaar voorwerp. Zij besloot hem tot een aandenken mede te nemen, doch alvorens zij de grenzen had bereikt, ontdekte men, dat de werpslinger verdwenen was en men zond dadelijk zes man der koninklijke lijfwacht uit, om hem terug te halen. Mevrouw de wed^e^. Urias zich vervolgd ziende, maakte een zoo goed gebruik van dit voorwerp, dat zij een dier soldaten, die, ijveriger dan de anderen, zich te ver vooruit had gewaagd, juist op dezelfde plaats trof, wáár Goliath door David was getroffen geworden. De overige krijgslieden hunnen kameraad ziende dood ter nederstorten, beraadslaagden rijpe-

lijk, en oordeelden, dat zij niets beters konden doen, dan de vlugt te nemen en den koning verslag te doen van het gebeurde. Mijne over-over-over-grootmoeders over-over-over-grootmoeder achtte het, harerzijds, voorzigtig, hare reis naar Egypte voort te zetten, wáár zij aan het Hof veel familie, vrienden en bekenden had.

Ik vergat u nog te zeggen, dat de wed. Urias een' harer zonen, dien zij het meest beminde, met zich naar Egypte had medegenomen, wáár zij hem nog onderscheiden broeders en zusters schonk; doch aan hem, bij een afzonderlijk artikel in haar testament den beroemden slinger vermaakte, en het is van hem, dat dit voorwerp, bij erfopvolging in de regte lijn tot mij is gekomen.

Mijn over-over-grootvader, die in het bezit was van dezen werpslinger en nu vóór ongeveer tweehonderd en vijftig jaren leefde, maakte op eene reis door Engeland kennis met eenen dichter, die alles behalve een letterdief, maar een des te onverbeterlijker strooper was en Shakespeare heette. Deze dichter, op wiens terrein thans Engelschen en Duitschers, ongetwijfeld uit krachte van het regt van wedervergelding, ongestraft stroopen, leende menigmaal dezen slinger van mijnen genoemden voorvader en doodde met behulp van dit wapen, zooveel wild van sir Thomas Lucy, dat hij gevaar liep, het lot mijner twee vrienden van Gibraltar te deelen. De arme man werd in de gevangenis geworpen en mijn voorvader deed hem de vrijheid teruggeven, door de aanwending van een hoogst zonderling middel.

De koningin Elisabeth, die toen regeerde, was op het einde van haar leven, haar zelven tot last geworden. Zich

aankleeden en uitkleeden, eten, drinken en het voldoen aan andere behoeften, welke ik niet zal optellen, maakten haar het leven ondragelijk. Mijn over-over-grootvader wist door allerlei eenvoudige, in- en uitwendige, zenuwen buikzuiverende middelen haar lot te verzachten en meer dragelijk te maken. En wat denkt gij, dat hij van de koningin, in vergelding van deze gewigtige diensten verlangde? de vrijstelling van Shakespeare. Meer liet hij zich door H. M. niet opdringen. Deze uitstekende man, had den dichter zoo lief gekregen, dat hij gaarne een deel van zijn leven zou hebben opgeofferd, om dat van zijnen vriend te verlengen.

Overigens, mijne heeren, kan ik u verzekeren, dat het latere besluit der koningin, om te leven zonder voedsel, geen' den minsten bijval bij hare onderdanen heeft gevonden, althans niet bij die onverzadelijke gulzigaards, aan welke men den naam van *ossen-eters* heeft gegeven. Zij zelve kon het niet langer dan zeven en een half jaar uithouden: toen stierf zij aan eene volslagen uittering.

Mijn vader, van wien ik, kort vóór mijn vertrek naar Gibraltar, den werpslinger erfde, verhaalde mij de volgende anecdote, welke zijne vrienden dikwijls van hem hebben gehoord, en waarvan de geloofwaardigheid nog door niemand dergenen, die den waardigen grijsaard hebben gekend, in twijfel is getrokken.

»Bij eene mijner veelvuldige reizen in Engeland — zoo zeide hij, — wandelde ik eens aan het zeestrand bij Harwich, en ziet, eensklaps komt er een zeepaard woedend op mij aanloopen. Ik had geen ander wapen, dan mijnen slinger, met welken ik hem twee keisteenen toezond, zoo

juist gerigt, dat ik hem zijne beide oogen uitsmeet. Dadelijk sprong ik hem op den rug en dreef hem zeewaarts, want met zijne oogen had hij ook zijne wildheid verloren en liet hij zich leiden als een schaap. Ik deed hem mijnen slinger, bij wijze van leidsel in den bek en joeg hem de zee in.

»In minder dan drie uren hadden wij den tegenovergestelden oever bereikt; in dit korte tijdsverloop hadden wij dertig mijlen afgelegd. Te Helvoetsluis verkocht ik mijn rijdpaard, voor zevenhonderd ducaten, aan den waard in de »Drie Bekers," die dit buitengewone dier voor geld liet zien en daarbij eene goede rekening maakte. — De beschrijving er van kan men in Buffon lezen, — maar zoo zonderling deze manier van reizen mag zijn geweest, — voegde mijn vader er bij, — nog veel zonderlinger zijn de opmerkingen en ontdekkingen, waartoe zij mij aanleiding heeft gegeven.

Het dier op welks rug ik zat, zwom niet; het liep op den bodem der zee, millioenen van visschen, geheel verschillend van die, welke men gewoon is te zien, voor zich uitdrijvend. Sommigen hadden het hoofd in het midden van hun ligchaam; anderen hadden het aan het einde van hunnen staart; sommigen vormden eenen ronden kring en zongen koren van eene onuitsprekelijke schoonheid, anderen bouwden doorzigtige huizen van water, omgeven door reusachtige kolommen, in welke eene vloeistof golfde, die schitterde als de zuiverste gasvlam. De kamers dezer gebouwen boden de meest gewenschte gemakken aan voor alle visschen van rang; sommigen waren op de meest doelmatige wijze ingerigt voor de be-

waring van de kuit; eene reeks van ruime zalen was toegewijd aan de opvoeding van de jonge visschen. De methode van onderwijs; — voor zooveel als ik daarover door mijne oogen kon oordeelen, want de woorden waren voor mij even onverstaanbaar, als het gezang der vogelen of het gesprek tusschen twee krekels, — deze methode scheen mij, toe zoo groote overeenkomst te hebben met die, welke in onze dagen wordt aangewend in philantropische etablissementen, dat ik mij overtuigd houde, dat een of ander theoreticus eene reis heeft gedaan even als de mijne, en dat hij zijne denkbeelden uit het water heeft opgevischt, veeleer, dan dat hij ze uit de lucht zou hebben opgevangen. In allen gevalle blijkt uit hetgeen ik u reeds zeide, dat er voor de wereld nog een ruim veld van opmerkingen en ontdekkingen ter ontginning is opengelaten. Doch ik vervolg mijn verhaal.

»Onder andere ontmoetingen op de reis, trof het, dat ik over eenen onmeetbaren bergketen ging, voor het minst zoo hoog als die der Alpen. Eene menigte groote boomen van verschillenden aard wortelde in de zijwanden der rotsen. — Op deze boomen groeiden groote zeekreeften en gewone kreeften, oesters en mosselen, schelp- of zeeslakken, waarvan sommigen zoo monsterachtig groot waren, dat één derzelve genoeg zou zijn geweest, om een hooiwagen te vullen, en de kleinste zwaar genoeg, om een sterken pakdrager te doen bezwijken.

»Ik merkte ook een hoogst zonderling verschijnsel op, hetwelk was voortgebragt door een verongelukt schip. Het had, naar het mij toescheen, gestooten tegen eene rots, welker punt naauwelijks drie vadems onder water was,

en terwijl het zonk was het zijdelings op eenen zeekreeften-boom neêrgekomen, van welken het eenige vruchten had afgestooten, die op eenen lager staanden kreeftenboom waren gevallen. Vermits dit in de lente gebeurde en de zeekreeften allen jong waren, paarden zij zich met de kreeften, waaruit eene vrucht werd geboren, die op beide soorten geleek. Om de vreemdheid van het geval wilde ik eene dier vruchten plukken, doch de zwaarte er van zou mij hebben gehinderd en ook wilde mijn pegasus niet stil staan.

»Ongeveer had ik de helft van mijnen weg afgelegd, toen ik mij in eene vallei bevond, minstens vijfhonderd vademen onder de oppervlakte der zee; ik begon gebrek aan lucht te gevoelen. Daarenboven was mijn toestand ook in andere opzigten alles behalve aangenaam. Van tijd tot tijd ontmoette ik geweldig groote visschen, die, te oordeelen naar hunne geopende kaken, niet ver verwijderd waren van het doel, om ons beide in te slikken. Mijn arme Ronsinant was blind en aan mijne voorzigtigheid alléén had ik het te danken, dat ik ontsnapte aan de vijandige bedoelingen dezer uitgehongerde heeren. Ik bleef derhalve steeds voortgalopperen, ten einde zoodra mogelijk op droog te komen."

Eenige kleinigheden uitgezonderd eindigde hier gewoonlijk mijn vaders verhaal, waaraan ik herinnerd werd door den beroemden werpslinger, van welken ik u hiervoren sprak, en die, na zoo langen tijd in mijne familie bewaard te zijn gebleven en haar zoo uitstekende diensten te hebben bewezen, zijne laatste rol speelde in den bek van het zeepaard: ter naauwernood kon hij mij nog dienen

bij het werpen van de bom in het midden der Spanjaarden, gelijk ik u verhaalde, en het redden van twee mijner vrienden van den galg; maar dit was dan ook zijn zwanenzang; hij volgde voor een groot gedeelte de bom, en het stuk, hetwelk in mijne handen bleef, wordt thans bewaard in ons familie-archief, nevens een groot aantal andere zeer merkwaardige oudheden, onder welke ook een *maan-oog*, waarvan ik u later spreken zal.

Korten tijd daarna verliet ik Gibraltar en keerde ik terug naar Engeland, wáár mij een der zonderlingste avonturen mijns levens gebeurde.

Ik had mij naar Wapping begeven, om het oog te houden op de inscheping van een aantal voorwerpen, bestemd voor verschillende mijner vrienden te Hamburg. Na den afloop van het werk keerde ik, langs de *Tower Wharf*, terug. Het was middag en ik gevoelde mij geweldig vermoeid. Ten einde de hitte der zon te ontgaan, kwam ik op de gedachte, om in een der kanonnen van het kasteel te kruipen, en dáár een weinig uit te rusten. Toen ik daarmede gereed was viel ik in eenen diepen slaap. Maar nu was het juist de eerste Junij, de verjaardag van Koning George III, en te één ure moesten al de kanonnen worden gelost, om deze plegtigheid te vieren. Men had ze des morgens geladen en vermits niemand mijn verblijf in een derzelve kon vermoeden, werd ik over de huizen heen, tot op den anderen oever der rivier geworpen, wáár ik op de werf eener boerderij tusschen Benmondsey en Daptfort te land kwam. Ik viel op eene buitengemeen groote hooischelf en bleef dáár liggen zonder te ontwaken, wat

zich laat verklaren uit de verdooving, die mij gedurende den overtogt bevangen had.

Ongeveer drie maanden later steeg het hooi zoo hoog in prijs, dat de pachter het voordeelig achtte, zijnen voorraad te verkoopen. De schelf waarop ik lag, was de grootste van allen en bevatte wel eene hoeveelheid van minstens vijfhonderd kwintalen of centenaars, ieder van 100 ponden. Men begon derhalve met deze en het geraas der arbeiders, die hunne ladders aanlegden, deed mij eindelijk ontwaken. Nog slaapdronken en niet wetende, wáár ik mij bevond, wilde ik vlugten en viel juist op den eigenaar van het hooi. De val veroorzaakte mij geen het minste leed, doch de pachter was niet zoo gelukkig, want hij bleef op de plaats dood; ik had, hoewel geheel onschuldig, hem den nek gebroken. Ter geruststelling van mijn geweten vernam ik, dat de overledene een eerlooze woekeraar was, die zijne landbouw-producten in zijne schuren ophoopte, tot dat eene schaarschte ontstond, die hem de gelegenheid verschafte, zijne granen tot ongehoord hooge prijzen te verkoopen; zoo dat deze geweldige dood door de omstanders werd beschouwd als eene geregte straf voor zijne misdaden en als eene groote aan het algemeene welzijn bewezen dienst.

Maar hoe groot was mijne verbazing, toen ik geheel tot mij zelven gekomen, beproefde mijne tegenwoordige gedachten aan te knoopen aan die, met welke ik, drie maanden te voren was ingeslapen! En verre van uitgehongerd en vermagerd te zijn, was ik vetter en dikker geworden, ten bewijze van den weldadigen invloed, welken een gezonde en ongestoorde slaap op het dierlijke

ligchaam kan uitoefenen. En ik behoef u niet te zeggen hoe groot de verbazing mijner vrienden te Londen was, toen zij, na zoo vele vruchtelooze pogingen, om mij terug te vinden, mij eensklaps gezond en wel weêr voor zich zagen. En wetende, dat de waarheid bij mij boven alles gaat en dat ik, als Edelman, mijne eer te lief heb, dan dat ik mij zou blootstellen aan een gegrond *dementi*, was er dan ook niemand onder hen, die maar eenigzins twijfelde aan de geloofwaardigheid van het verhaal van mijn wedervaren.

En nu, mijne heeren, laat ons een glas drinken, terwijl ik u nog een paar mijner avonturen mededeel.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Achtste zee-avontuur.

Ongetwijfeld hebt gij hooren spreken van de laatste ontdekkingsreis in de Noordpoolstreken, onder bevel van den kapitein Phipps, thans lord Mulgrave. Ik vergezelde den kapitein, niet in hoedanigheid van officier, maar als vriend en liefhebber. Toen wij eene tamelijke noorderbreedte hadden bereikt, nam ik mijnen kijker, met welken gij kennis hebt gemaakt, toen ik u mijne avonturen te Gibraltar verhaalde, en beschouwde de voorwerpen, die ons omringden. Want onder ons en in het voorbij-